

OPPONENCIA

SZENDREI ZSOLT DIPLOMATERVÉHEZ

BME Középülettervezési Tanszék 2011.

Téma: CoWorking irodater, Kazinczy utca 48.

Korrektor: Klobusovszki Péter

Opponens: Szokolyai Gábor

Az öreg Csepel bringám váltója alig hallhatóan, de kerreg. Meg kellene csinálni. Végülis így is szépen gurulok, jóval gyorsabb vagyok az araszoló autóknál.

Fél 10, sietnem kellene, de inkább a hosszabb utat választom, hogy kiélvezem a reggeli Andrassy út hangulatát. Budapest itt különleges élményt ad a biciklizőnek. Egyszerre tudom a város lakójaként és turistaként is befogadni. Keveredik a kora reggelről még megmaradt hűvösség, az öreg bérházak pinceszagával, hullámokban a parfüm illatával, és a szmoggal. Az üzletek nagyrésze még zárva van, de a kiülős kávézók teraszai szinte már tele vannak.

A Székely Mihály utcánál jobbra kanyarodok. Itt már nyomom a pedált, ahogy csak tudom. A Király utcát épphogy fékezve a gyalogosok között szalandomozva átvágom a Kazinczy utca felé. Már nem figyelek semmire, csakhogy minél előbb beérjek. A fejemben márcsak a napirendem mantrázik. Kít kell felhívnom, kinek kellene engem felhívnia, kinek küldjek és kitől várok emailt. De leginkább a reggeli zuhanyzás alatt kipattant ötletemet szeretném minél előbb kirajzolni magamból. Kíváncsi vagyok a gépen kisserkesztve is működik-e. Jó lenne, mert vésszesen közeleg a határidő.

A következő saroknál kezdi megmutatni magát a nagy sötét árny. Mint két óriás lábon, magabiztosan álló lény vigyázza a környéket. Nem lehet nem figyelni rá. Közeledve, feltáru a teljes irodaház szoborszerű tömege. Élettel teli karakter itt a romos bérházak és az újonnan is avult lakótömbök között. Nem érzelem, mégis vonzó. Nem hízeleg szomszédainak, sőt, a velük való kontrasztban értelmezi saját magát és a környezetét is.

Mindig valami jóleső érzés fog el, amikor meglátom. Mégis létezik élő kortárs építészet? Mégis engedi a valóság, hogy az építész bátran építsen, úgy hogy integrálja múltat, de ügyet sem vet az álságos és bénító kicsinyességekre. Aki ebben a házban dolgozik, az szereti ezt az épületet. Valószínűleg főként azért, mert részének érzi ezt a felfogást és más normarendszert nem is tudna elviselni illetve az előbb vagy utóbb biztosan kidobná magából. Bár ez ellen szól, hogy a magam negyven évével matuzsálemnek számítok itt. Szinte mindenki 25 és 35 éves kor között van. Valahogy a teljes szabadság és függetlenség egy idővel túl nyomasztóan kockázatos és fárasztó tud lenni.

A régi raktárra épített „bástyája” szokatlanul beleáll a sétány vonalába, de mégis pont így jó. Jobbról is, balról is megkerülhető, de a sikátorszerű ágán még sosem mentem át.

Behajtok a két „bástya” közé. Lelakatom bicaját a bringaparkoló támasztójához. Van itt már egy-két gép, de messze még a csúcsidő. Ma is elbizonytalanodom, hogy melyik bejáraton menjek be, de valahogy, nem volt még alkalom, hogy nem a kávézós bejáratot választottam volna. Mindig helyesek a pultos lányok és mindig van itt ismerős arc. Most is így van. Nem ülök le, már otthon reggeliztem.

Biccentek az ismerősöknek és megyek tovább. Jól észrevehetően a pult felé is intek, de nem figyelnek rám. Mégiscsak kellett volna egy cappuccino-t kérnem. Majd legközelebb.

Az első emeletig nem használom a liftet. Gyalog megyek. A táskámban levő otthonról hozott kaját berakom a konyhában lévő hűtőbe, persze szigorúan felcímkézve, nem mintha ez bármire is garancia lenne. Szerencsére a régi falon új ajtónyílást ütöttek, így az elsőn ebből a lépcsőházból is elérem a konyhát. Egyedül Zsombor ücsörög csak itt. Mereven, véres szemekkel, élettelenül bámulja Powerbook-jának képernyőjét. Ahoj! – köszönök neki. Te már itt vagy? Ahooj – motyogja és tudom, hogy rossz volt a kérdés, hiszen haza se ment. Az asztalon nyitott pizzás dobozban a négy évszaktól márcsak egy évszak zsugorodva szárad. Mellette három papír kávéspohár. Hogy állsz? – próbálkozom újra kommunikálni. Mingyá kééész. – feleli. Nem lep meg a válasz, mert neki mindig csak kicsi hiányzik, hogy kész legyen. Menj haza aludni! – javaslom. Erre már nem látja értelmét, hogy válaszoljon.

Hát induljon a nap! Majdnem minden hely szabad – még korán van –, de én ragaszkodom a kedvenc asztalomhoz. Otthonosan érzem, magam, de mégse otthon vagyok a négy fal között. Kell az érzés, hogy a zakatoló világ része vagyok.

A hídról belátható az utca forgalma és a kétszintes légterek miatt felsőbb szintek is. A belső udvar felé a teljesen zárt belső fal esélyt sem ad a belátásra és a déli nap felmelegítő hatásának sem. Az utolsó délelőtti keleti napsugarak szűrődnek át a finoman függönyhatású húzottacél spalettákon, a fénylő műgyanta padlón csipkeszerű mintázatot rajzolva. A folyosói falon levő óriástábla telefirkálva mindenféle számomra érthetelen ábrával. Szép, ahogy forrnak a gondolatok. Úgy látszik a formatervező csapat is késő estig dolgozott. Lassan bejöhetnének. Kikérdezném őket a 4D cinemáról. Jól jönne a következő projektnél. Őrült kupit hagynak maguk után, de valahogy ez is jól áll ennek a kemény, ipari térnek. A fődém lukjain leszűrődnek a másik bástya felől az angol nyelvóra magnós“ Listening“ gyakorlatának hangjai. Most nem zavar. Muszáj haladnom! De már alig várom, hogy a haverokkal együtt ebédeljek a tetőterazon.

Lerakom a gépem asztalra. Táp és hálózat be. Headset be. Amint feláll a Mac OSX, már csörög is a Skype.

Szendrei Zsolt diplomatervét elfogadásra javaslom!

Sok sikert kívánok ezen a pályán:

Szokolyai Gábor építész

Budapest, 2011.06.16.